

ind paa ved Sagens 2den Behandling. Den ærede Ordfører sluttede sit Foredrag under denne Sags 1ste Behandling saaledes: „Jeg tror, at Forslaget har mange gode Sider baade formelt og reelt og fortjener at møde Velvillie her i dette Thing, om det end ganske vist paa adskillige Punkter kommer saa nær til det Revolutionæres Grændse, at adskillige af os, der repræsenterer de konservative Reformere her i Salen, kunde have nogen Betenkelighed ved at gaa saavidt“. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, at, naar han gjør gjældende, at han repræsenterer den konservative Del af Salen til Forskiel fra den revolutionære Side eller i alt Fald dem, der gaa paa det Revolutionæres Grændse, tror jeg, at han snarere burde vende Forholdet om og sige, at han hører til dem, der gaa paa det Revolutionæres Grændse; thi er der Noget, der gaar det Revolutionære nær, er det hans Forslag om Magelæg. Han er ikke engang bleven staaende ved den Bestemmelse, som blev sat ind af Landstinget, men han er gaaet adskilligt videre. Gaar man nemlig til at 1ste Giendommene mellem Giendomsbesidderne efter Forgødtbesejndende ved Reguleringen af Vandløb, skjønner jeg ikke rettere, end at man griber dybt ind i de private Giendomsforhold. Det forekommer mig, at man her bør være noget mere varsom, end den ærede Ordfører har været i, hvad han har gjort sig til Talsmand for paa dette Punkt. Desuden udtalte den ærede Ordfører i sit Foredrag, at det ikke undrede ham, at Grundloven blev undergivet en Fortolkning, som ikke var stemmende med de strengt juridiske Regler, og at han kunde gaa ind paa en saadan Fortolkning, naar det blot passede ham. Jeg vil fralægge mig, at jeg skulde godkjende en saadan Udtalelse, og jeg vil henstille til den ærede Ordfører, om han vil fastholde sin Udtalelse, og om han vil vedkjende sig den, naar vi kommer til Behandlingen af provisoriske Finantslove. Jeg gad vide, om den ærede Ordfører saa vil sige til det Ministerium, som har udstedt en provisorisk Finantslov: Ja, saaledes passede det nu dengang for Ministeriet, da det udstedte sin provisoriske Finantslov, og jeg har ikke det Mindste imod, at en saadan Fortolkning gjøres gjældende af Grundlovens § 25. Nu har det passet mig at fortolke § 82 paa denne Maade, saa kunne I fortolke § 25, som det passer Eder, det kan gaa lige op. (Ordføreren (Hørup): Nei, det

overlader jeg til Dem!) Den ærede Ordfører siger, at han overlader det til mig at udtale dette, men jeg overlader til ham at fortolke sine Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling. Ved Sagens 2den Behandling udtalte den ærede Ordfører, at det for ham ikke betød Noget, enten Erstatningen blev given i Penge eller i Jord. Men dertil vil jeg sige, som jeg sagde ved 2den Behandling, at denne Opfattelse vedkjender jeg mig ikke, thi paa denne Maade vil man kunne komme meget vidt. Paa den Maade kunde man komme til at give meget forskjellige Ting i Erstatning, for Exempel nogle rustne Kanoner, som man ikke har Brug for, for et Stykke Jord. Man kan give Et eller Andet, som man ikke har Brug for, i Erstatning, og det vilde kunne føre meget vidt. Naar jeg nu i mit Ændringsforslag er gaaet ind paa Principet, da vil jeg sige, at jeg dog derfor ikke anerkjender det, og jeg vil bestemt udtale, at jeg ikke haaber, at der skal blive gjort Brug af dette Mindretallets Ændringsforslag paa den Maade, som der her i Thinget ved Finantslovens Behandling ifjor blev gjort Brug af et Ændringsforslag, der gik ud paa at bevilge 2 Kanoner i Stedet for 6. Grunden til, at man stillede dette Ændringsforslag, var ikke den, at man ønskede de 2 Kanoner, men derimod den, at man saavidt mulig vilde undgaa at faae alle de 6 Kanoner. Den ærede Ordfører savner nu maasse Plads til at faae sine 2 Kanoner anbragte, thi Fortet, der skal modtage dem, mangler nok, men han kan jo give disse 2 Kanoner i Erstatning for Jord til Lodsseierne, og saa kan det passe. Jeg veed ikke, hvilken Nytte vi skulde have af vor Lovgivningsvirksomhed her, naar man vedkjender sig det Princip, at man i saa vid Udstrækning kan skaffe og valte med Folkets Giendoms. Mit principale Standpunkt er altsaa dette, at jeg ikke vil gaa ind paa det tvungne Magelæg, men da det tvungne Magelæg blev vedtaget ved Lovens 2den Behandling, har jeg søgt at indskrænke Lovforslagets Virksomhed i den Retning saa meget som muligt ved at begrænse det, der paa den Maade skal kunne raades over, til 2 Skpr. Land, hvad Magelæg angaar, og til $\frac{1}{4}$ Skp. Land, hvad Overdragelser angaar. Ved alle andre Expropriationslove gives der Erstatning; men her er Forholdet et andet, her kunne de Vedkommende komme til at udrede Pengebidrag. Derfor have vi i vort Ændringsforslag gjort det